

ministre, hverken den nuværende Finansminister eller hans nærmeste Forgænger, Brandes, eller hans Forgænger, Brun, have været tilbøjelige til at gaa ind paa en saadan Fordring. Man har ment, at det var en alt for vidtrækkende Afgørelse at lægge i Hænderne paa en saadan Domstol, der jo maatte sammensættes paa den Maade, at den dels kom til at bestaa af Jurister, og dels af Folk, der vare interesserede i Spørgsmaalet, og at disse Interesser kunde være ret modsatte; enten man saa dem fra Handelsmænds eller fra Fabrikanters Side, kunde man til sidst komme til Afgørelser, hvor Interesserne spillede en alt for stor Rolle, og det har man ikke ment at kunne gaa ind paa. — Da det ikke har kunnet gennemføres, har man saa troet, at der altid vilde være noget vundet ved at faa en Appellinstans som denne, hvorved altsaa den, der klager, i hvert Fald vil faa Sikkerhed for, at Sagen bliver prøvet af andre end netop af Administrationen og prøvet af et Udvalg, hvori forskellige Opfattelser og Interesser ville være repræsenterede. Man vil derhos opnaa den Fordel, at de Indstillinger, som komme fra et saadant Udvalg, ville blive begrundede fra de forskellige Standpunkter, og denne Begrundelse vil Klageren have Adgang til at gøre sig bekendt med, hvad han ikke altid har haft Lejlighed til. — Nu sagde det ærede Medlem, at Forudsætningen var, at Finansministeren vilde følge Udvalgets Indstilling, og jeg tvivler ikke om, at Finansministeren vil gøre det, for saa vidt denne Indstilling er nogenlunde enstemmig, eller der i alt Fald er tilstrækkelig stor Tilslutning dertil. Naturligvis er Ministeren ikke bunden dertil, og det kan tænkes, at der kan være saa delte Meninger i et saadant Udvalg, at Ministeren naturligvis maa forbeholde sig Frihed til at afgøre, hvilket Standpunkt han finder er det rigtige. Som det ærede Medlem ogsaa ganske rigtigt fremhævede, var det, som dette Udvalg skulde bevirke, at fremkalde en noget større Tryghedsfølelse hos dem, der indanke en Sag, i hvilken de mene, at der er blevet gjort dem Uret. — Det kan være meget rigtigt, at det opfattes som et Forsøg, og hvis det lykkes, er det godt; hvis det ikke lykkes, sagde det ærede Medlem, kunde man altid paa ny rejse det gamle Krav om en virkelig afgørende Domstol. Det kan man naturligvis gøre, men jeg vil sige: Den Dag, den Sorg. Jeg vil haabe, at det skal vise sig tilstrækkeligt. Jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende ikke ventter, at man derigennem skal opnaa meget større Retfærdighed, end man hidtil har opnaaet, men kunde

det bidrage noget til, at den Opfattelse blev mere almindelig mellem Folk, at det ikke er Vilkaarligheder, der her gøre sig gældende, men at de Afgørelser, der træffes, træffes efter en meget omhyggelig og upartisk Undersøgelse, vilde allerede meget være vundet, saa vilde man være kommen bort fra den Misfornøjelse, som har gjort sig gældende, og som ved flere Lejligheder har givet sig meget stærke Udtryk. Jeg kan derfor anbefale dette Forslag, og jeg vil ligesom det ærede Medlem haabe, at det kan gennemføres uforandret i den Skikkelse, hvori det foreligger. Meningen er jo, at den eventuelle Lov skulde træde i Kraft fra 1. April d. A., og det er mig bekendt, at der allerede er gjort Forberedelser til, at Udvalget kan blive valgt i første Del af April Maaned, for saa vidt det lykkes inden den Tid at gennemføre Lovforslaget. — Jeg skal altsaa paa den Gruppens Vegne, hvortil jeg hører, paa det bedste anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Hey: Ogsaa jeg vilde gerne i al Korthed knytte en Anbefaling til det foreliggende Lovforslag. Det er jo det første Resultat af det Toldraad, der i sin Tid blev nedsat ved Toldloven af 5. Maj 1908, og som den, der stillede Forslag om Toldraadets Oprettelse, tror jeg at have Lov til at glæde mig over, at dette Raad har sat Frugt allerede nu. Det, at der nu foreligger noget virkelig haandgribeligt, viser Toldraadets Berettigelse, men det forekommer mig, at dette Toldraad alligevel ikke er blevet hilst med overvældende Begejstring, og de Forventninger, man nærede til det, vare temmelige smaa. Da jeg stillede Forslaget, laa der bag ved det Tanken om under en eller anden Form at komme til en Afgørelse af Toldtvistigheder. Men det, jeg den Gang netop ønskede, en virkelig Appellinstans, var det mig ikke den Gang muligt at vække tilstrækkelig Interesse for. Det har naturligvis været, fordi jeg ikke forstod at tage Sagen paa rette Maade. Lykkeligvis er Interessen senere vakt, og man er da paa Handelsmødet gaaet ret vidt i Retning af Interesse for Sagen, jeg siger ikke for vidt, thi det, der blev ønsket paa Handelsmødet, var i Virkeligheden ogsaa det, jeg vilde anse for det mest ønskelige, det var næsten Idealet. Idealerne naas imidlertid sjældent og kunde i dette Tilfælde slet ikke naas, da man paa Forhaand vidste, at man havde saa godt som hele Folketinget og Regeringen og en stor Del af dette Ting som Modstandere af en saadan Appellinstans. Men det, der vil